

Nieuwsbrief - GZR Updates 2025-10

Nummer 10, 2025

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:3193](#) 20-05-2025

Kliniek niet aansprakelijk voor partiële dwarslaesie na hoogrisico-operatie.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1249](#) 13-05-2025

Vordering tot nabetaling van onder meer gewerkte uren toeslagen; afgewezen vanwege gemotiveerde betwisting door werkgever.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:1561](#) 18-03-2025

Geïnformeerde toestemming bij niet-medisch noodzakelijke behandeling; hof wil nadere toelichting van oogkliniek.

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:6125](#) 21-05-2025

Afwikkeling van twee maatschappen en beroep op verrekening.

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:2139](#) 09-04-2025

Verzoek van nabestaande tot voorlopig deskundigenbericht afgewezen.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:7696](#) 08-04-2025

Geen belang bij voorlopig getuigenverhoor als meer voor de hand ligt een medisch deskundige een oordeel te vragen over het te bevragen verwijt.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:14](#) 09-01-2025

Vragen aan deskundige over causaal verband niet prematuur maar in belang van partijen.

Tuchtcolleges

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2025:86](#) 14-05-2025

Aanvullend beroepschrift voldoet niet aan wettelijke vereisten, wat leidt tot niet-ontvankelijkheid.

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie ziekenhuizen](#) 15-01-2025

Staken van communicatie met patiënt gerechtvaardigd.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Huisartsen](#) 09-07-2024

Klager ontvankelijk ondanks verstrijken verjaringstermijn: klacht deels gegrond.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[Hoge Raad: deelname van lid-beroepsgenoot tuchtcollege aan professionele werkgroep met beklagde kan vrees voor partijdigheid rechtvaardigen](#)

mr. M.A. van Lopik

RECHTSPRAAK

Kliniek niet aansprakelijk voor partiële dwarslaesie na hoogrisico-operatie.

Een man met rugklachten wendt zich tot de Sint Maartenskliniek. Bij de operatie die volgt, ontstaat een partiële dwarslaesie. Volgens de man heeft de kliniek verschillende fouten gemaakt. Volgens het hof niet, dat zich baseert op de opinies van twee onafhankelijke deskundigen die over de kwestie hebben gerapporteerd en op de uitspraken van het Regionaal en Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg.

Feiten

In verband met chronische lage rugklachten met uitstraling naar het been komt een man op advies van zijn neuroloog via de huisarts in april 2013 onder behandeling bij de Sint Maartenskliniek. De man heeft een voorgeschiedenis van aandoeningen aan de wervelkolom. Onderzoek, verschillende consulten en het besluit tot (een hoogrisico-)operatie volgen. Een in wervelkolomchirurgie gespecialiseerde orthopedisch chirurg opereert de man op 27 november 2013. Daarbij ontstaat, ondanks heroperaties dezelfde dag en twee dagen later, een partiële dwarslaesie.

De man meldt de zaak bij de Inspectie voor Gezondheidszorg (2014), dient een klacht in bij de kliniek (2014), laat een voorlopig getuigenverhoor plaatsvinden (2016-2017), doet aangifte tegen de arts (2016-2017) en klaagt bij het Regionaal- en Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (2016-2017).[1] Ook stelt de man de kliniek aansprakelijk. De zaak belandt bij de rechtbank (2019), die na drie tussenvonnissen eindvonnis wijst.[2]

De man gaat in hoger beroep. Voorafgaand aan dit arrest wijst het hof een tussenarrest, waarin het een deskundige benoemt ter beantwoording van de in de procedure nog openstaande vragen, te weten over de indicatiestelling voor de operatie, over het alternatief dat de man had voor de operatie en of de operatie lege artis is uitgevoerd.[3] Mede aan de hand van de uitkomsten van het deskundigenbericht beëindigt het hof thans de slepende kwestie.

Oordeel

Het hof somt eerst op over welke uitspraken en rapporten het beschikt: een uitspraak van de klachtencommissie van de kliniek, de uitspraken van het Regionaal en Centraal Tuchtcollege, twee rapporten van de Inspectie voor Gezondheidszorg, twee door de man in het geding gebrachte rapporten van partijdeskundigen (als zodanig te kwalificeren volgens het hof) en twee rapporten van onafhankelijk deskundigen (Öner en de door het hof benoemde deskundige, Van Hemert).

De kliniek brengt nog een nieuw rapport in, maar dat is te laat. Het is niet alleen in strijd met de door het hof gegeven instructie, maar ook in strijd met een goede procesorde. In de woorden van het hof: 'Deze procedure loopt al (te) lang en het hof wil waken voor nog meer vertraging door het handelen van de Sint Maartenskliniek (zie art. 20 Rv).'

Het hof memoreert dat beide onafhankelijk deskundigen de man niet zelf hebben onderzocht. Öner heeft zijn onderzoek gebaseerd op het medisch dossier van de man en Van Hemert heeft naast het medisch dossier ook de stukken van deze procedure ontvangen, waaronder het rapport van Öner en de uitspraken van de tuchtcolleges. Vervolgens geeft het hof per openstaande vraag zijn oordeel. Het neemt daarbij de opinies van de beide onafhankelijk deskundigen als uitgangspunt, zo schrijft het hof. [Zoals blijkt uit de daarnavolgende overwegingen, neemt het hof echter ook de oordelen van de tuchtcolleges mee in zijn beoordeling (RW)].

Volgens Van Hemert was er geen operatie-indicatie, maar die visie volgt het hof niet, dat zich daarbij baseert op de andersluidende opinie van Öner en de oordelen van de beide tuchtcolleges. Al met al was er voldoende indicatie voor het uitvoeren van de operatie, aldus het hof.

Omdat die indicatie er was, behoeft de vraag of de man nog een andere keuze had kunnen maken als redelijk handelend patiënt geen beantwoording meer, zo vervolgt het hof met de tweede vraag. De keuze die de man had, zo blijkt uit de deskundigenrapporten, was direct opereren of uitstel van de operatie, waarbij de operatie op enig moment alsnog uitgevoerd zou moeten worden en waarbij dezelfde hoge risico's bestonden voor ernstige complicaties. Dat de man hierover niet adequaat is voorgelicht, doet aan het voorgaande niet af, aldus het hof, nu de indicatie voor de operatie juist is geweest en de man bij uitstel van de operatie dezelfde risico's liep.

Het hof gaat aan de hand van de beide deskundigenrapporten en de oordelen van de beide tuchtcolleges tot slot uitgebreid in op de derde vraag, of de operatie volgens de regelen der kunst is uitgevoerd. Dat is naar het oordeel van het hof het geval.

De slotsom is dat het hoger beroep van de man niet slaagt. Het hof bekrachtigt de tussenvonnissen en het eindvonnis van de rechtbank en wijst af wat verder is gevorderd.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Voor meer details, zie RTG 27 juli 2017, ECLI:NL:TGZRZWO:2017:140 en CTG 26 juni 2018, ECLI:NL:TGZCTG:2018:188.

[2] Rb. Gelderland 11 september 2019, 31 januari 2020, 11 maart 2020 en 9 september 2020. Alleen het eerste tussenvonnis staat op rechtspraak.nl: ECLI:NL:RBGEL:2019:6344. Het procedureverloop en eindoordeel van de rechtbank zijn daardoor helaas onbekend.

[3] Hof Arnhem-Leeuwarden 7 mei 2024. Ook dit arrest staat helaas niet op rechtspraak.nl. Het precieze geschil en of het hof over andere geschilpunten al heeft geoordeeld, is daarom ook onbekend.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:3193

Zaaknummer: 200.293.453

Rechters: R.A. Dozy, C.M.E. Lagarde en G.D. Hoekstra

Advocaten: R.J.M. van Dalen en O.L. Nunes

Wetsartikelen: 20 Rv

RECHTSPRAAK

Staken van communicatie met patiënt gerechtvaardigd.

Een patiënte wilde dat haar medisch dossier werd aangepast en meent dat het ziekenhuis dat ten onrechte weigerde en ten onrechte de communicatie met patiënte staakte. De geschillencommissie wijst beide klachten af.

Feiten

Patiënte is ervan overtuigd dat haar medisch dossier niet compleet was omdat medische gegevens, zoals informatie over eerdere operaties, aandoeningen en medicatie-allergieën, zouden ontbreken. Het ontbreken van deze gegevens zou hebben geleid tot onjuiste behandelingen en verwijzingen. Ook het medicatieoverzicht was onvolledig, waardoor patiënte een potentieel gevaarlijke medicatiereactie had kunnen krijgen. Ook heeft het ziekenhuis patiënte structureel genegeerd. Haar verzoeken tot correctie van het medisch dossier werden herhaaldelijk afgewezen of genegeerd. Bovendien heeft het ziekenhuis disproportionele maatregelen genomen door haar een contactverbod op te leggen. Dit heeft bijgedragen aan de verslechtering van haar gezondheidstoestand en heeft geleid tot extra kosten, waaronder de kosten van een second opinion en reiskosten naar een ander ziekenhuis. Patiënte verzoekt de geschillencommissie dan ook het medisch dossier te laten rectificeren door het ziekenhuis en het ziekenhuis haar een schadevergoeding van € 25.000 te betalen.

Het ziekenhuis stelt zich op het standpunt dat het elektronisch patiëntendossier (EPD) alle noodzakelijke medische gegevens bevat die relevant zijn voor de zorg en voldoet aan de geldende professionele standaard. De Kwaliteitscommissie en de raad van bestuur hebben bevestigd dat de inhoud van het dossier volledig past binnen de context van de geleverde zorg. Conform de richtlijnen van de KNMG ligt de verantwoordelijkheid bij de behandelend arts om te bepalen welke informatie relevant is voor opname in het dossier. Alle relevante medicatiegegevens zijn in het medicatieoverzicht opgenomen en dit is beschikbaar voor andere zorgverleners. Het ziekenhuis heeft patiënte erop gewezen dat zij het recht heeft een eigen verklaring aan haar dossier toe te voegen, zoals bepaald in de KNMG-richtlijnen. Dit is

ook expliciet aan haar aangeboden, inclusief de mogelijkheid gezamenlijk de voorgeschiedenis door te nemen. Van dit aanbod is geen gebruik gemaakt. Er zijn volgens het ziekenhuis herhaalde pogingen ondernomen om met patiënte te communiceren. Wegens de intensiteit en frequentie van de interacties heeft het ziekenhuis echter uiteindelijk besloten de communicatie met de patiënte te beperken. Dit besluit is genomen na eerdere behandelingen van haar klachten en juridische procedures. Het ziekenhuis is niet verplicht voortdurend met een patiënt in gesprek te blijven. Gezien de omstandigheden acht het ziekenhuis deze beperking van communicatie proportioneel en gerechtvaardigd.

Oordeel

De commissie stelt vast dat het medisch dossier voldoet aan de eisen van de KNMG-richtlijnen en de WGBO omdat daarin alle gegevens zijn opgenomen die noodzakelijk zijn voor een goede zorgverlening. Een behandelaar kan aan de hand van het medisch dossier beoordelen welke medicatie gegeven kan worden en welke vervolgstappen kunnen worden gezet, gelet op de medische voorgeschiedenis. Het is dus niet nodig dat alle documentatie over de behandeling in het dossier aanwezig is: alleen die informatie die relevant is voor toekomstige medische behandelingen dient daarin aanwezig te zijn. Verder overweegt de commissie dat patiënte op grond van de geldende wet- en regelgeving het recht heeft een eigen verklaring aan haar dossier toe te voegen. Het ziekenhuis is evenwel niet gehouden om alle gewenste gegevens integraal in het dossier op te nemen, indien en voor zover deze niet als medisch relevant worden beschouwd in het kader van de behandeling. De klacht met betrekking tot de gestelde onvolledigheid van het medisch dossier is ongegrond.

De commissie stelt vast dat het ziekenhuis meerdere keren heeft geprobeerd de klachten met betrekking tot patiëntes medisch dossier op te lossen en heeft aangeboden gezamenlijk de medische voorgeschiedenis door te nemen en eventuele misverstanden op te helderen. Dit aanbod is echter afgewezen, waarna het ziekenhuis heeft besloten verdere communicatie te beperken. Gelet op de intensiteit en aard van de contacten die een zware belasting vormden voor de zorgrelatie en de organisatie was het ziekenhuis niet verplicht om de gesprekken voort te zetten, zeker niet nadat de klachtenprocedure en juridische trajecten waren afgerond. Het besluit om verdere communicatie te stoppen wordt door de commissie als gerechtvaardigd beoordeeld en de klacht wordt ongegrond verklaard. Omdat er geen tekortkoming is in de zorgplicht, ontbreekt een juridische grondslag voor toewijzing van schadevergoeding. Het verzoek om schadevergoeding wordt daarom afgewezen.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen

Datum uitspraak: 15-01-2025

Zaaknummer: 210312/227407

RECHTSPRAAK

Klager ontvankelijk ondanks verstrijken verjaringstermijn: klacht deels gegrond.

Klager verwijt verweerder onder meer dat hij in de periode tussen mei 2018 en oktober 2018 te laat is doorverwezen naar een neuroloog, waardoor een delay is ontstaan in het diagnosticeren van een afwijking in de wervelkolom. Klager heeft hierover in mei 2023 een klacht ingediend. Vervolgens heeft hij op 28 december 2023 een geschil ingediend. De geschillencommissie overweegt dat klager pas in november 2023 bekend werd met het geschil. Omdat het geschil aansluitend aan de klachtprocedure is ingediend, wordt klager, ondanks het verstrijken van de verjaringstermijn van vijf jaar, toch ontvankelijk geacht.

Feiten

Klager heeft tussen 4 mei 2018 en 10 oktober 2018 meerdere consulten gehad bij een derdejaars arts in opleiding tot huisarts (AIOS), werkzaam in de huisartsenpraktijk van verweerder. Klager kampte al enkele maanden met schouderklachten. Omdat de klachten aanhielden heeft de AIOS klager op 28 september 2018 verwezen naar een neuroloog, bij wie klager drie maanden later terechtkon. Na het maken van een MRI werd een breuk in de wervelkolom vastgesteld.

Klager richt zijn verwijten aan verweerder als opleider van de AIOS. Hij verwijt verweerder dat de AIOS te lang heeft gewacht met een verwijzing voor een MRI, dat sprake is van onjuiste dossiervoering, het ontbreken van overleg tussen de AIOS en verweerder, en het achteraf aanpassen van het medisch dossier. Klager vordert een materiële en immateriële schadevergoeding van € 25.000 wegens gemiste inkomsten, reiskosten naar het ziekenhuis, kledingkosten en emotionele schade.

Verweerder stelt dat de AIOS zorgvuldig heeft gehandeld: de schouderklachten zijn serieus

genomen en klager is tijdig verwezen voor nader onderzoek. Verweerder wijst de gevorderde schadevergoeding af.

Ontvankelijkheid

Verweerder voert primair aan dat klager niet-ontvankelijk is, omdat een geschil binnen vijf jaar moet worden ingediend. De klacht betreft de periode mei tot en met oktober 2018, terwijl klager het geschil pas op 28 december 2023 heeft ingediend. Klager daarentegen stelt dat hij wel ontvankelijk is. Hij is de klachtenprocedure gestart op 3 mei 2023, nog net binnen de verjaringstermijn van vijf jaar.

De geschillencommissie overweegt dat op grond van artikel 5 lid 15 van het Geschillenreglement van SKGE een geschil binnen vijf jaar moet worden ingediend na de dag waarop de gedraging of het nalaten waar het geschil betrekking op heeft plaatsgevonden, dan wel het moment waarop klager daarmee redelijkerwijs bekend had kunnen zijn.

Klager bezocht de neuroloog in november 2018, waarna de diagnose werd gesteld en hij het verband legde met het eerdere handelen van de AIOS. Vervolgens diende hij in mei 2023 een klacht in. Na afronding van de klachtenprocedure is klager – aansluitend op de klachtenprocedure – op 28 december 2023 een geschillenprocedure gestart. De geschillencommissie acht klager om die reden ontvankelijk in zijn klachten en gaat over tot een inhoudelijke beoordeling hiervan.

Oordeel

De geschillencommissie oordeelt dat tussen mei 2018 en augustus 2018 geen aanleiding bestond om eerder tot verwijzing voor een MRI over te gaan. Ook is niet gebleken dat er onvoldoende overleg heeft plaatsgevonden tussen verweerder en de AIOS, noch dat het medisch dossier achteraf is aangepast. Klachtonderdelen 1, 3 en 4 worden daarom ongegrond verklaard.

Ten aanzien van het tweede klachtonderdeel oordeelt de geschillencommissie dat de AIOS onvoldoende heeft beschreven welke klachten klager precies had. De AIOS had tijdens de consulten beter moeten doorvragen om erachter te komen waar de klachten precies gelokaliseerd waren. Ook had de AIOS al eerder een deugdelijke neurologische anamnese moeten afnemen. De enkele vermelding ‘neurologisch intact’ in het medisch dossier is onvoldoende, omdat daaruit niet blijkt wat voor neurologisch onderzoek is verricht.

De geschillencommissie overweegt dat als de AIOS vanaf mei 2018 een goede (neurologische) anamnese had afgenomen, er voldoende (neurologisch) onderzoek was verricht. Als daar

zorgvuldig dossier van was bijgehouden, was er op 28 september 2018 meer duidelijkheid geweest of er reden was voor een spoedverwijzing naar de neuroloog. Dan was bij een eventuele triage bij de neuroloog de urgentie voldoende duidelijk geweest. Alles overziende acht de geschillencommissie dit klachtonderdeel gegrond.

Schadevergoeding

De geschillencommissie kan niet vaststellen dat de door klager gestelde schade het directe gevolg is van het onzorgvuldig handelen van (de AIOS van) verweerder. Hoewel mogelijk sprake is geweest van een delay van maximaal drie maanden tussen het laatste consult bij de AIOS en de beoordeling door de neuroloog, kan de geschillencommissie niet vaststellen dat dit het verloop van het ziekteproces voor klager heeft beïnvloed. De gevorderde schadevergoeding wordt afgewezen.

mr. H.B.M. Vrieling

Instantie: Geschillencommissie Huisartsen

Datum uitspraak: 09-07-2024

Zaaknummer: 2023/0112/HAW

ANNOTATIE

Hoge Raad: deelname van lid-beroepsgenoot tuchtcollege aan professionele werkgroep met beklaagde kan vrees voor partijdigheid rechtvaardigen***mr. M.A. van Lopik*****Kern van de uitspraak**

In deze uitspraak toetst de Hoge Raad of de wrakingskamer van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) de juiste maatstaf voor beoordeling van een wrakingsverzoek heeft gehanteerd. Centraal staat de vraag of de deelname van een lid-radioloog van het CTG aan dezelfde werkgroep als de beklaagde radioloog de vrees voor partijdigheid objectief rechtvaardigt. De Hoge Raad meent dat dit het geval kán zijn, maar acht de evaluatie van de relevante omstandigheden in dit concrete geval niet aan hem (maar aan het CTG).

Achtergrond van het wrakingsverzoek

De klagster verwijt haar radioloog dat hij de MRI-scan onjuist heeft geïnterpreteerd en dat daardoor groei van haar tumor te lang onopgemerkt is gebleven. Daarnaast is haar neuroloog van onjuiste informatie voorzien. Zij meent dat zij door het handelen van de radioloog onnodig lang pijn heeft geleden en dat haar neurologische toestand erg achteruit is gegaan. Om die reden startte zij een tuchtrechtprocedure bij het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG). De radioloog bestreed de klacht. Het RTG verklaarde de klacht ongegrond. Tegen deze beslissing kwam klagster in hoger beroep bij het CTG.[1]

In de procedure bij het CTG diende klagster een wrakingsverzoek in tegen twee lid-beroepsgenoten (radiologen) van het CTG. Opvallend genoeg berustte één van de lid-beroepsgenoten in de wraking. De reden daarvoor is niet bekend gemaakt. Het andere lid-beroepsgenoot accepteerde de wraking niet, waardoor beslist moest worden op het wrakingsverzoek jegens dat ene lid.[2] Ten aanzien van dit lid van het CTG (v) voerde klagster aan dat zij net als de beklaagde radioloog lid is van dezelfde professionele werkgroep binnen de Nederlandse Vereniging voor Radiologie dat zich bezighield[3] met het bijhouden van tuchtrechtspraak voor radiologen. Die werkgroep zou ook relatief klein zijn met slechts

tien leden. Volgens klaagster zouden de twee radiologen elkaar ten minste eenmaal per jaar zien bij de jaarlijkse bijeenkomst van die werkgroep. Volgens klaagster kan het lid-beroepsgenoot daardoor onmogelijk onpartijdig zijn.[4]

Op basis van deze feiten meende klaagster dat het een objectief gegeven is dat bij haar de vrees heeft kunnen ontstaan dat er tussen het lid-beroepsgenoot en de beklaagde radioloog onvoldoende distantie was om het professioneel handelen van de radioloog zonder vooringenomenheid te kunnen beoordelen. De wrakingskamer van het CTG oordeelde dat de vrees van klaagster in dit geval objectief gerechtvaardigd is, maar verduidelijkte wel dat het enkele lidmaatschap van de werkgroep niet zonder meer leidt tot de conclusie dat er onvoldoende distantie is. Die omstandigheid kan wel de schijn wekken dat daarvan sprake is. De wrakingskamer CTG wees op deze grond het wrakingsverzoek op 6 december 2023 toe.[5]

Als gevolg van deze wrakingsbeslissing konden overige beschikbare lid-radiologen van het CTG de gewraakte beklaagde radioloog niet vervangen. Het CTG heeft daarom besloten om een externe deskundige (tevens radioloog) te raadplegen voor de verdere inhoudelijke afhandeling van het appel.[6]

Cassatie in het belang der wet

Naar aanleiding van deze beslissing op het wrakingsverzoek zijn bij voorzitters van drie RTG's zorgen ontstaan. De ongerustheid ziet met name op verwachte belemmeringen in hun wettelijke taak om een deskundig en onafhankelijk college samen te stellen. Te meer nu veel leden-radiologen van de RTG's lid zijn van dezelfde werkgroep als beklaagde. Bovendien vrezen de RTG's dat de uitspraak voeding biedt aan het wantrouwen tegenover instituties en aan het idee dat medische professionals elkaar alleen maar de hand boven het hoofd houden. De RTG's wendden zich daarom tot de procureur-generaal (P-G) met het verzoek om cassatie in het belang der wet in te stellen.

De P-G concludeerde dat de wrakingskamer CTG blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en vorderde daarom bij de Hoge Raad vernietiging van de beslissing van de wrakingskamer in het belang der wet met bepaling dat de vernietiging geen nadeel toebrengt aan de door partijen verkregen rechten.[7] Om tot die conclusie te komen, beschreef hij eerst het breder juridisch kader, zoals hieronder samengevat.

Juridisch kader voor beoordeling wrakingsverzoek volgens de P-G

De wraking van leden van een medisch tuchtcollege is in de kern gebaseerd op artikel 63 van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg (Wet BIG). Volgens dit artikel moet er dan sprake zijn van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid

schade zou kunnen lijden. De wetsgeschiedenis bij artikel 63 Wet BIG noemt een aantal mogelijkheden, maar geeft geen duidelijke criteria. Om die reden keek de P-G ook naar het doel dat wraking dient om vervolgens aan te knopen bij de Europese rechtspraak.

Het rechtsmiddel wraking dient als waarborg voor het fundamentele recht op een eerlijk proces, zoals erkend in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 17 van onze Grondwet. Artikel 6 lid 1 EVRM garandeert eenieder een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht. Hoewel artikel 6 lid 1 EVRM zich primair richt op burgerlijke en strafrechtspraak, is de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) over het vereiste van een 'onpartijdig gerecht' richtinggevend voor de interpretatie van de wrakingsnorm, ook in gezondheidsrechtelijke tuchtprocedures.

Onpartijdigheid van een rechter moet worden opgevat als de afwezigheid van vooroordelen en vooringenomenheid. Het EHRM maakt in dit kader een onderscheid tussen een subjectieve en een objectieve toetsing.[8] Bij de subjectieve toets staat de persoonlijke overtuiging of het persoonlijk belang van de gewraakte rechter centraal. Bij de objectieve toetsing wordt beoordeeld of naast het gedrag van een rechter er vast te stellen feiten zijn die twijfel kunnen zaaien over de vraag of de gewraakte rechter al dan niet onpartijdig is.[9] Het uitgangspunt is dat een gerecht geacht wordt vrij te zijn van persoonlijke vooroordelen; dit vermoeden kan echter niet alleen via bewijs van subjectieve onpartijdigheid worden weerlegd. De objectieve toetsing, vanuit het perspectief van een externe waarnemer, dient als belangrijke extra waarborg en is waar het EHRM zich vaak op concentreert.[10] Aangedragen standpunten (vaak: vrees) van de verzoeker van een wraking zijn daarbij belangrijk maar niet doorslaggevend; de vrees moet objectief gerechtvaardigd zijn.[11]

Het EHRM erkent ook dat te strenge eisen aan onpartijdigheid problematisch kunnen zijn voor kleine jurisdicties en de rechtsbedeling onnodig kunnen belemmeren. Persoonlijke, financiële of professionele banden tussen een rechter en een andere procesdeelnemer kunnen een gegronde vrees voor partijdigheid opleveren, zoals blijkt uit diverse EHRM-zaken.[12] De omstandigheden van het individuele geval zijn steeds bepalend; niet elke relatie verplicht een rechter tot terugtreden. In situaties die de schijn van partijdigheid kunnen wekken, is het essentieel dat dit aan het begin van de procedure aan partijen bekend wordt gemaakt en dat op basis van de omstandigheden wordt bepaald of terugtrekking nodig is; dit is volgens de P-G een belangrijke procedurele waarborg.[13]

De Hoge Raad sluit in zijn rechtspraak in Nederland aan bij het hiervoor geschetste Europese toetsingskader van het EHRM en hanteert om die reden het uitgangspunt dat een rechter vermoed wordt onpartijdig te zijn, tenzij uitzonderlijke omstandigheden zwaarwegende

aanwijzingen voor vooringenomenheid opleveren of een vrees daarvoor objectief gerechtvaardigd is. Die beoordeling heeft, aldus de P-G, volgens zowel de rechtspraak van het EHRM als die van de Hoge Raad een sterk casuïstisch karakter.[14]

Het Reglement van orde van het Regionaal Tuchtcollege voor Gezondheidszorg (RTG)[15] en het Reglement van orde van het CTG[16] lijken aan te sluiten bij de voornoemde uitgangspunten en bevatten al iets meer praktische handvatten:

‘Rechters worden uit hoofde van hun aanstelling vermoed onpartijdig te zijn. Het is daarom in eerste instantie aan een lid zelf om te beoordelen of het voldoende afstand heeft tot beide partijen om een zaak zonder vooringenomenheid en onpartijdig te kunnen beoordelen. Vriendschappelijk of ander nauw privécontact met de klager, de zorgverlener of een gemachtigde staat aan een beoordeling door een lid in de weg. Professionele samenwerking in het verleden, of werkzaam zijn voor dezelfde grote organisatie hoeft niet zonder meer een belemmering te zijn. Of dat het geval is, hangt af van alle bijzondere omstandigheden van het geval. Bij twijfel overlegt het lid met de voorzitter.’

In de toelichting bij het Reglement van orde van het RTG wordt verder nog opgemerkt dat leden van tevoren wordt gevraagd of zij voldoende ‘vrij staan’ ten opzichte van beide partijen. Vervolgens staat toegelicht dat de wet niet vereist dat er leden van hetzelfde specialisme in het college zitten, maar dat in het college wel voldoende deskundigheid vertegenwoordigd moet zijn om een klacht goed te kunnen beoordelen.[17]

Belangrijkste argumenten van de P-G om beslissing CTG te vernietigen

De P-G herhaalde het fundamentele uitgangspunt uit de rechtspraak van het EHRM en de Hoge Raad: een rechter, en dus ook een lid-beroepsgenoot van een tuchtcollege, worden vermoed onpartijdig te zijn. Slechts uitzonderlijke omstandigheden die zwaarwegende aanwijzingen voor vooringenomenheid opleveren, of een objectief gerechtvaardigde vrees daarvoor, kunnen dit beginsel opzijzetten. Dit institutionele vertrouwen van de rechtsstaat in zijn eigen rechters achtte de P-G – samen met de voorzitters van het RTG die om cassatie verzoeken – essentieel om te voorkomen dat het rechtssysteem lamgelegd wordt.[18]

Het voorkomen van capaciteitsproblemen door een te lage drempel voor toewijzing van wrakingsverzoeken blijft ook cruciaal in situaties van kleinschaligheid of benodigde specifieke deskundigheid. De P-G stelde dat persoonlijke terughoudendheid bij de behandeling van zaken waarbij de rechter een zakelijke kennis als partij of procesdeelnemer heeft tot op zekere hoogte de norm moet zijn. De juiste interpretatie is echter dat als een rechter zich (*persoonlijk*) zonder goede, transparant gecommuniceerde redenen niet houdt aan zelfregulerende normen (zoals het hiervoor genoemde Reglement voor het CTG), dit zijn onpartijdigheid twijfelachtig

kan maken en een *objectief* aanknopingspunt voor vrees voor vooringenomenheid kan vormen.[19]

De P-G speculeerde dat het lid-beroepsgenoot dat weigerde om in de wraking te berusten, wellicht het belang van de deskundigheid van het tuchtcollege voor ogen had. Maar de P-G wees erop dat dit belang van specifieke deskundigheid (bijvoorbeeld een lid-beroepsgenoot met exact hetzelfde specialisme als de beklaagde) geen absolute eis is volgens de Wet BIG of de reglementen van de tuchtcolleges; er zijn alternatieven, zoals een beroepsgenoot uit een aanpalend specialisme of het oproepen van een externe deskundige. In het licht van die alternatieve oplossing gaf de P-G aan niet te willen stellen dat de uitkomst ‘onwenselijk’ is.[20]

De P-G concludeerde dat de bestreden uitspraak van de wrakingskamer het gewicht van het uitgangspunt van vermoede onpartijdigheid miskent. De enkele deelname aan dezelfde, zelfs kleine, professionele werkgroep als de beklaagde is volgens de P-G op zichzelf onvoldoende om te oordelen dat de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden. De wrakingskamer heeft niet de daarvoor vereiste aanvullende omstandigheden vastgesteld – zoals, bijvoorbeeld, een gebrek aan transparantie of een ongemotiveerde afwijking van zelfregulering – die een objectief aanknopingspunt voor vrees voor vooringenomenheid hadden kunnen vormen. Daarom getuigt de uitspraak van een onjuiste rechtsopvatting en vorderde de P-G vernietiging van de beslissing van de wrakingskamer van het CTG.[21]

Beoordeling door de Hoge Raad

Centraal staat de vraag of de deelname van een lid-radioloog van het CTG aan dezelfde (relatief) kleine werkgroep als de beklaagde radioloog een objectieve grond vormt voor de vrees voor partijdigheid.[22]

Voor beantwoording van die vraag hanteert de HR – net als de P-G – het uitgangspunt dat een rechter onpartijdig wordt geacht, tenzij er sprake is van *uitzonderlijke omstandigheden* die zwaarwegende aanwijzingen opleveren voor het oordeel dat de rechter vooringenomen is, of dat de vrees voor partijdigheid objectief gerechtvaardigd is. Dit uitgangspunt geldt volgens de Hoge Raad ook voor een lid-beroepsgenoot van een CTG.[23] Hoewel er volgens de HR geen algemene regel bestaat aan de hand waarvan kan worden beoordeeld of sprake is van *uitzonderlijke omstandigheden*,[24] somt de Hoge Raad wel een aantal (niet-limitatieve) omstandigheden op die in algemene zin voor een dergelijk oordeel van belang kunnen zijn: (a) de aard van de procedure, (b) de wettelijke en buitenwettelijke normen over verschoning en wraking, waaronder normen van het tuchtcollege in kwestie, (c) de aard en intensiteit van de verhouding tussen een lid van een tuchtcollege en een andere betrokkene in de procedure,

(d) de positie van die andere betrokkene in de procedure (bijvoorbeeld: procespartij of overige procesdeelnemer), (e) het belang van specifieke deskundigheid in het tuchtcollege met het oog op de te beoordelen klacht, (f) of specifieke deskundigheid op andere wijze in de procedure kan worden gewaarborgd, (g) de omvang van de groep van mogelijke deskundige lid-beroepsgenoten, en (h) of openheid is betracht over omstandigheden die aanleiding zouden kunnen zijn voor de schijn van vooringenomenheid.[25]

Vervolgens erkent de Hoge Raad het risico op lamlegging van een juridisch systeem. Al te strenge normen bij de beoordeling van klachten over vooringenomenheid zouden de rechtsbedeling onnodig kunnen belemmeren.[26] Ook de waarborg van voorafgaande transparantie – ook genoemd door de P-G – wordt door de Hoge Raad onderschreven.[27]

De Hoge Raad concludeert dat niet kan worden gezegd dat een wrakingsverzoek *nooit* kan worden toegewezen als het uitsluitend berust op deelname aan een werkgroep. Anders gezegd, volgens de Hoge Raad is het niet altijd nodig dat er aanvullende omstandigheden zijn naast deelname aan een werkgroep. Om die reden meent de Hoge Raad dat de beslissing van het CTG geen blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting. De Hoge Raad benadrukt daarbij dat de wrakingskamer CTG ruime beoordelingsvrijheid toekomt bij het oordeel of in een concreet geval aan die maatstaf is voldaan.[28]

Beschouwing

Professionele samenwerking en kennisdeling via werkgroepen, commissies, congressen en verenigingen voor talloze beroepsgroepen – denk aan artsen en juristen die frequent als tuchtrechter of lid-beroepsgenoot fungeren – zijn een alledaagse manier om deskundigheid op peil te houden. De P-G wees terecht op dit belang en de onvermijdelijkheid (en wenselijkheid) van dergelijke contacten in gespecialiseerde kringen.

Dat deelname aan eenzelfde professionele werkgroep als een procespartij of procesdeelnemer de vrees voor partijdigheid objectief *kan* rechtvaardigen, staat buiten kijf; de hamvraag is *wanneer* precies. In onderhavige uitspraak lijkt de Hoge Raad helaas geen duidelijkheid te verschaffen over de invulling van dergelijke ‘uitzonderlijke omstandigheden’ en laat hij met name ruimte voor een casuïstische benadering door lagere rechters.

Verrassend is mijns inziens ook dat de Hoge Raad de door de P-G best helder gearticuleerde suggestie voor een ‘tussenstap’ lijkt te negeren: het inzicht dat onpartijdigheid pas écht in het geding komt als een rechter, zonder deugdelijke en transparant gecommuniceerde redenen, interne gedragsnormen – zoals de reglementen van de tuchtcolleges zelf – niet naleeft. Meer opvallend, de Hoge Raad rept met geen woord over de relevantie van deze reglementen in dit verband. Een gemiste kans, want juist die ‘tussenstap’ sluit naadloos aan bij het

subsidiariteitsbeginsel waar de Raad doorgaans zoveel waarde aan hecht. Het had mijns inziens op zijn minst relevant geweest om, bijvoorbeeld, te weten te komen of het gewraakte lid-beroepsgenoot, conform het eigen reglement van het tuchtcollege, vooraf overleg had gevoerd met de voorzitter van het CTG om de potentiële schijn van partijdigheid te adresseren.

Wat verder opvalt, is de bijna exclusieve focus van zowel de P-G als de Hoge Raad op de objectieve toets van partijdigheid. De scheidslijn met de subjectieve toets hoeft echter lang niet altijd zo scherp te worden getrokken. In dat licht was het mogelijk relevant geweest om nader in te gaan op het feit dat van de twee oorspronkelijk gewraakte lid-beroepsgenoten er één wél in de wraking berustte. Wat is de reden voor dit afwijkend gedrag? Speelden er voor dit lid andere feiten, of getuigt diens keuze van een voorzichtigere inschatting van de situatie? Als beide leden, zoals aannemelijk, deel uitmaakten van dezelfde werkgroep en voor hen dus objectief gezien dezelfde ‘uitzonderlijke omstandigheden’ van kleinschaligheid en vereiste deskundigheid golden, had een (aanvullende) subjectieve toetsing wellicht verder inzicht geboden.

Kortom, ondanks dat de P-G en de Hoge Raad het qua argumentatie op hoofdlijnen met elkaar eens zijn, heeft de Hoge Raad met deze beschikking toch een andere afslag genomen. Heeft de Hoge Raad hier een kans laten liggen om helderheid te scheppen in een voor de rechtspraktijk complexe materie? Door de feitelijke beoordeling volledig bij de lagere rechter te laten, is de kans groot dat de praktijk – en met name de voor een belangrijk deel op beroepsgenoten leunende tuchtrechtspraak – blijft zoeken naar praktische handvatten. Een duidelijker normatief kompas, zoals bepleit door de P-G, was hier op zijn plaats geweest.

mr. M.A. van Lopik

[1] ECLI:NL:TGZCTG:2024:195, r.o. 1, 4-5.

[2] ECLI:NL:TGZCTG:2023:172, r.o. 1.3.

[3] De werkgroep is opgeheven naar aanleiding van het honoreren van het wrakingsverzoek. Zie <https://radiologen.nl/nieuws/opheffing-werkgroep-tuchtrecht-nvvr>.

[4] ECLI:NL:TGZCTG:2023:172, r.o. 2.3.

[5] ECLI:NL:TGZCTG:2023:172 r.o. 2.4; ECLI:NL:PHR:2024:858, r.o. 1.3.

[6] ECLI:NL:TGZCTG:2024:195, r.o. 1.

[7] ECLI:NL:PHR:2024:858, r.o. 1.4.

[8] ECLI:NL:PHR:2024:858, r.o. 4.5; ECLI:NL:HR:2025:87, r.o. 3.5.

[9] Idem.

[10] ECLI:NL:PHR:2024:858, r.o. 4.5-4.6.

[11] ECLI:NL:PHR:2024:858, r.o. 4.7 ; ECLI:NL:HR:2025:87, r.o. 3.5.

[12] ECLI:NL:PHR:2024:858, r.o. 4.10. Voorbeelden hiervan zijn een rechter die tegelijkertijd optrad als gemachtigde van de wederpartij van de klager (*Wettstein/Zwitserland*), een rechter die betrokken was bij een schuldregeling van haar echtgenoot met een bank die partij was in een andere zaak (*Petur Thor Sigurdsson/IJsland*), een rechter met nauwe, betaalde zakelijke banden met een universiteit die wederpartij was (*Pescador Valero/Spanje*), een rechter met een historisch conflict met een partij (*Tocono en Profesorii Prometeiști/Moldavië*), en een rechter wiens zoon werkzaam was op het advocatenkantoor van de wederpartij, waarbij ook een gebrek aan transparantie een rol speelde (*Ramljak/Kroatië*).

[13] ECLI:NL:PHR:2024:858, r.o. 4.12.

[14] ECLI:NL:PHR:2024:858, r.o. 4.14.

[15] Art. 12 lid 2 Reglement van orde van de Regionale Tuchtcolleges d.d. 1 april 2023.

[16] Art. 12 lid 1 Reglement Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg d.d. 1 april 2024.

[17] Toelichting bij Artikel 12 lid 2 Reglement van orde van de Regionale Tuchtcolleges d.d. 1 april 2023.

[18] ECLI:NL:PHR:2024:858, r.o. 4.50.

[19] ECLI:NL:PHR:2024:858, r.o. 4.55.

[20] ECLI:NL:PHR:2024:858, r.o. 4.68.

[21] ECLI:NL:PHR:2024:858, r.o. 4.69.

[22] ECLI:NL:HR:2025:87, r.o. 2.1.

[23] ECLI:NL:HR:2025:87, r.o. 3.4.

[24] Idem.

[25] ECLI:NL:HR:2025:87, r.o. 3.8.

[26] ECLI:NL:HR:2025:87, r.o. 3.6.

[27] ECLI:NL:HR:2025:87, r.o. 3.7.

[28] ECLI:NL:HR:2025:87, r.o. 3.8-4.

RECHTSPRAAK

Geen belang bij voorlopig getuigenverhoor als meer voor de hand ligt een medisch deskundige een oordeel te vragen over het te bevragen verwijt.

Voorlopig getuigenverhoor. Een vrouw krijgt een hersenbloeding op de dag dat zij naast haar ziekenhuisbed op de grond wordt aangetroffen. De vrouw maakt het ziekenhuis een reeks aan verwijten. Met het getuigenverhoor wil zij inschatten of zij deze terecht kan maken. De rechtbank wijst het verzoek alleen toe ten aanzien van de verwijten die zien op de gang van zaken rondom de val uit bed. Ten aanzien van de overige verwijten heeft de vrouw geen belang bij een voorlopig getuigenverhoor.

Feiten

In oktober 2018 ondergaat een vrouw in het Westeinde ziekenhuis een operatie ter verwijdering van een recidiverende goedaardige tumor in haar rechterhersenhelft. Een MRI-scan ter controle volgt twee dagen later, in juni 2019, augustus 2020 en in augustus 2021. Artsen in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) constateren in december 2021 een recidive en op 14 januari 2022 volgt wederom een operatie in het Westeinde ziekenhuis ter verwijdering van een tumor in de rechterhersenhelft. Op 17 januari 2022 treft de verpleging de vrouw naast haar bed op de grond aan. Onderzoek nog dezelfde dag wijst een hersenbloeding in de linkerhersenhelft uit. Met de familie van de vrouw vinden dan verschillende gesprekken plaats en op 20 januari 2022 laat het ziekenhuis weten niets meer voor de vrouw te kunnen betekenen en geeft het advies haar op te laten nemen in een verpleeghuis. Over de val uit bed meldt het ziekenhuis niets aan de familie. In februari 2022 volgt ontslag. Ook de ontslag-, overdrachts-, en *fit-to-fly*-brief maken geen melding van de val.

Als de echtgenoot in april 2022 de factuur van het Westeinde ontvangt, krijgt hij argwaan en hij vraagt het medisch dossier op. Daarin is de val wel aangetekend en de echtgenoot dient een klacht in en stelt het ziekenhuis aansprakelijk. Medirisk, de verzekeraar van het ziekenhuis,

biedt excuses aan voor het niet vermelden van de val, maar erkent geen aansprakelijkheid. De hersenbloeding is niet door de val veroorzaakt, aldus Medirisk.

Na haar ontslag uit het Westeinde verblijft de vrouw een half jaar in een ziekenhuis in Dubai en anderhalf jaar in een revalidatiekliniek in India. In februari 2024 keert zij terug naar de VAE. Zij is permanent bedlegerig, afhankelijk van sondevoedsel en heeft een groot deel van haar spraakvermogen verloren.

De vrouw verzoekt thans om een voorlopig getuigenverhoor. Volgens de vrouw zijn de behandelend artsen en verpleegkundigen van het Westeinde toerekenbaar tekortgeschoten in de nakoming van de behandelingsovereenkomst. Zij maakt het ziekenhuis een twintigtal verwijten. Die zien op het verzwijgen van de val uit bed, maar ook op het handelen in de periode ervoor en erna. Met het getuigenverhoor wil de vrouw een inschatting maken welke verwijten zij terecht kan maken, welke verwijten tot haar schade hebben geleid, en of zij een hersenbloeding had voorafgaand aan de val, of dat de hersenbloeding het gevolg is van de val. De vrouw wil daartoe zestien getuigen horen.

Oordeel

De rechtbank schetst eerst het juridisch kader ten aanzien van het voorlopig getuigenverhoor. Een voorlopig getuigenverhoor heeft als doel om de verzoeker ervan in staat te stellen opheldering te verkrijgen over de – wellicht nog niet precies bekende – feiten en omstandigheden waarvan hij in een eventuele procedure de bewijslast zal hebben, om zo zijn positie beter te kunnen beoordelen.[1] Op grond van artikel 187 lid 3, aanhef en onder a en b Rv (oud) dient het verzoek de aard en het beloop van de vordering van de verzoeker te vermelden, en de feiten of rechten die de verzoeker wil bewijzen. Dit dient hij te doen op zodanige wijze dat voor de rechter en de wederpartij voldoende duidelijk, en dus ook concreet, is op welk feitelijk gebeuren het verhoor betrekking zal hebben. Ook dient duidelijk te worden gemaakt waarom de te horen getuigen hierover (mogelijk) kunnen verklaren.[2] Indien het verzoek voldoet aan de eisen die de wet daaraan stelt, heeft de verzoeker in beginsel recht op een voorlopig getuigenverhoor. Op grond van vaste jurisprudentie zal een verzoek alleen worden afgewezen als de rechtbank van oordeel is dat van de bevoegdheid tot het gebruiken van dit middel misbruik wordt gemaakt, het verzoek in strijd is met de goede procesorde, of het verzoek moet afstuiten op een ander zwaarwichtig bezwaar. Ook geldt de regel uit artikel 3:303 BW dat zonder belang niemand een rechtsvordering toekomt.[3] Als geen van deze situaties zich voordoet en het verzoek verder aan alle eisen voldoet, dan wordt het verzoek toegewezen.

Vervolgens schetst de rechtbank het toetsingskader van de verwijten, waarvan de vrouw met

het getuigenverhoor wil inschatten of zij die terecht maakt, en dat is artikel 7:453 BW. Op grond van dat artikel moet een hulpverlener bij zijn werkzaamheden de zorg van een goed hulpverlener in acht nemen en daarbij handelen in overeenstemming met de op hem rustende verantwoordelijkheid, voortvloeiend uit de voor hulpverleners geldende professionele standaard. Dit houdt in dat een hulpverlener zorgvuldig, volgens de inzichten van de medische wetenschap en ervaring dient te handelen. Daarbij dient, aldus de rechtbank, de hulpverlener te handelen als een redelijk bekwaam vakgenoot van gelijke medische categorie in gelijke omstandigheden met middelen die in redelijke verhouding staan tot het concrete behandelingsdoel. Het gaat er niet om wat, achteraf gezien, misschien ook had gekund en wellicht zelfs beter was geweest.

De rechtbank clustert vervolgens de verwijten en beoordeelt per cluster of het verzoek van de vrouw toewijsbaar is. Dat is alleen het geval voor de (zeven) verwijten die zien op de gang van zaken in de periode rondom de val uit bed op 17 januari en de hersenbloeding die daarna is vastgesteld. Alle overige verwijten stuiten erop af dat de vrouw geen belang heeft bij een voorlopig getuigenverhoor naar die verwijten. Bij zes verwijten omdat het meer voor de hand ligt dat een medisch deskundige om een oordeel over het betreffende verwijt wordt gevraagd, en bij de resterende zeven verwijten omdat er geen relevante vragen zijn om te stellen aan getuigen.

De slotsom is dat de rechtbank een voorlopig getuigenverhoor beveelt over de vraag waarover partijen ter zitting overeenstemming bereiken:

'Op welke wijze heeft de verpleging, verzorging, behandeling en diagnostisering van de vrouw plaatsgevonden in de periode van 15 januari 2022 tot en met 17 januari 2022 en dan voor wat betreft 17 januari 2022 tot en met het eerste moment dat zij is onderzocht nadat zij naast haar bed is aangetroffen, dat wil zeggen tot en met het constateren van de grote hersenbloeding in de linkerhersenhelft?'

Omdat de praktijk uitwijst dat het horen van meer dan vijf getuigen doorgaans geen redelijk doel dient, beperkt de rechtbank het aantal in eerste instantie tot vijf. De vrouw mag deze zelf kiezen.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] HR 22 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3250.

[2] HR 7 september 2018, ECLI:NL:HR:2018:1433.

[3] HR 7 september 2018, ECLI:NL:HR:2018:1433.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:7696

Zaaknummer: C/09/671868 / HA RK 24-499

Rechters: T.F. Hesselink

Advocaten: T.J.C. Bueters en O.L. Nunes

Wetsartikelen: 166 Rv en 7:462 BW

RECHTSPRAAK

Vragen aan deskundige over causaal verband niet prematuur maar in belang van partijen.

Voorlopig deskundigenbericht. Volgens de moeder van een ernstig ziek kind zijn bij de behandeling in het ziekenhuis medische fouten gemaakt. Partijen zijn het eens over de deskundige, maar niet over de vragen aan de deskundige, en niet over de aan de deskundige te sturen stukken. De rechtbank acht vragen over het causaal verband niet prematuur, maar in het belang van partijen. Het is aan de deskundige om te bepalen welke stukken relevant zijn voor het onderzoek. De rechtbank draagt de moeder op om de door de deskundige verzochte medische stukken (in eerste instantie alleen) aan de deskundige (en bij niet uitoefenen van het blokkeringsrecht ook aan het ziekenhuis) te sturen.

Feiten

Een 6-jarig meisje komt op 24 juni 2021 met een middenoorontsteking in behandeling bij de afdeling Kindergeneeskunde van een ziekenhuis. Het ziekenhuis ziet het meisje driemaal en er is meerdere keren telefonisch contact met de moeder, voor het laatst op 3 juli 2021. Die avond treft de moeder het meisje grauw en apathisch in bed aan. Opname in een ander ziekenhuis volgt, waar de diagnose hersenvliesontsteking ten gevolge van het syndroom van Lemierre na een middenoorontsteking wordt gesteld. Na veertien dagen ziekenhuisopname start het meisje met revalidatie.

Volgens de moeder zijn in het eerste ziekenhuis fouten gemaakt bij de behandeling en zij stelt het ziekenhuis aansprakelijk. Dat betreurt het ernstige beloop, maar meent daarvoor niet aansprakelijk te zijn. Om zijn rechtspositie te bepalen, verzoekt het ziekenhuis een voorlopig deskundigenbericht door een kinderarts. De moeder is het daarmee eens, alsook met de persoon van de deskundige, echter twisten partijen over de vraagstelling en over de aan de deskundige te sturen stukken. De moeder heeft bezwaar tegen het verstrekken van het

volledige medisch dossier – met daarin zowel de stukken van het eerste als het tweede ziekenhuis en andere behandelaren – aan de deskundige.[1]

Oordeel

Aan de hand van de wederzijds aangeleverde vragen en van wat met partijen ter zitting wordt besproken, formuleert de rechtbank de vragen voor de deskundige. De rechtbank neemt ook vragen op over het causaal verband tussen de mogelijke medische fout en de klachten/schade van het meisje, en over de gevolgen van de eventuele medische fout. De rechtbank acht de vragen daarover niet prematuur, maar juist in het belang van zowel het ziekenhuis als de moeder om zo veel mogelijk duidelijkheid te krijgen over deze kwestie. Daarbij is ook het verloop in het andere ziekenhuis (en mogelijk de periode daarna) relevant, omdat ook daar bepaalde diagnoses en klachten zijn (vast)gesteld, aldus de rechtbank.

Ter zitting bespreekt de rechtbank met partijen dat ook de medische informatie uit het tweede ziekenhuis en van de behandeling nadien mogelijk relevant is voor het deskundigenonderzoek en de moeder stemt ermee in dat aan de deskundige wordt overgelaten welke medische stukken deze relevant acht voor het onderzoek. De deskundige zal worden gevraagd om aan partijen door te geven welke medische stukken nodig zijn, van welke instellingen en over welke perioden.

Partijen komen ook overeen dat het volledige medische dossier (dus met daarin ook de medische stukken van de behandelingen elders) in eerste instantie niet wordt verstrekt aan het ziekenhuis.

Als de deskundige het onderzoek heeft verricht, wordt het conceptrapport als eerste verstrekt aan de moeder. Als de moeder geen gebruik maakt van het blokkeringsrecht (art. 7:464 lid 2 sub b BW) en het deskundigenbericht ook aan het ziekenhuis ter beschikking wordt gesteld, dan moet de moeder alle door haar aan de deskundige verschaft medische gegevens ook aan het ziekenhuis verstrekken, zo oordeelt de rechtbank.[2]

De rechtbank verzoekt de deskundige er bij de reactietermijn van het ziekenhuis op het conceptrapport rekening mee te houden dat het ziekenhuis (een deel van) de medische gegevens pas in een later stadium ontvangt.

Vervolgens moet de moeder ook als eerste het definitieve rapport van de deskundige ontvangen, aldus de rechtbank.

De rechtbank beveelt het deskundigenonderzoek.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] De beschikking vermeldt niet waarin het bezwaar zit.

[2] Vergelijk de door de Hoge Raad goedgekeurde werkwijze in HR 22 februari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB3676, aldus de rechtbank.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:14

Zaaknummer: C/16/585207 / HA RK 24-215

Rechters: M.H. Erich

Advocaten: M.J.J. de Ridder en A. el Ballouti

Wetsartikelen: 7:464 lid 2 sub b BW

RECHTSPRAAK

Geïnformeerde toestemming bij niet-medisch noodzakelijke behandeling; hof wil nadere toelichting van oogkliniek.

Vervolg op GZR 2023-0287. Na een ooglaserbehandeling heeft een man diverse klachten, waaronder een droge ogen-syndroom. Met toepassing van het leerstuk van de proportionele aansprakelijkheid oordeelt de rechtbank dat de oogkliniek voor 60% aansprakelijk is voor de schade van de man. Tegen dat oordeel komen beide partijen in hoger beroep. Ook volgens het hof heeft de kliniek haar informatieplicht geschonden. Elke andere beslissing houdt het hof aan. Aan de hand van het beschikbare deskundigenrapport wil het hof nadere toelichting van de oogkliniek.

Feiten

Een man wil af van zijn bril voor veraf en wendt zich tot oogkliniek Vision. Op 10 juni 2016 heeft hij een intakegesprek en op 21 juni een vervolggesprek, beide met een optometrist. Na het vervolggesprek kiest de man voor een laserbehandeling aan beide ogen en ondertekent hij thuis een, per e-mail ontvangen, toestemmingsformulier. Op 4 juli 2016 voert een oogarts de laserbehandeling uit.

Na de behandeling heeft de man diverse klachten en op 18 februari 2017 heeft hij een consult met een oogarts. Hij krijgt het advies om beide ogen te laten herbehandelen en de man ondertekent wederom een toestemmingsformulier. Op 13 april 2017, de dag van de herbehandeling, besluit de man na overleg met een optometrist om alleen het rechteroog te behandelen, wat een oogarts vervolgens nog dezelfde dag doet.

Ook na de herbehandeling heeft de man diverse klachten, waaronder een droge ogen-syndroom. Dat syndroom staat bovendien in de weg aan verdere oogchirurgie. De man stelt de kliniek aansprakelijk, een voorlopig deskundigenbericht volgt en de zaak belandt bij de

rechtbank. Op basis van het deskundigenrapport oordeelt de rechtbank dat de oogkliniek haar informatieplicht heeft geschonden voorafgaand aan de behandeling in 2016, dat de man zou hebben afgezien van de behandeling als hij deugdelijk was geïnformeerd en dat de schade aan zijn ogen in causaal verband staat met de schending van de informatieplicht. Met toepassing van het leerstuk van de proportionele aansprakelijkheid oordeelt de rechtbank dat de oogkliniek voor 60% aansprakelijk is voor de schade van de man.[1]

Tegen het oordeel van de rechtbank komen beide partijen in hoger beroep. Beide partijen leggen een aantal geschilpunten voor, die het hof niet alle aan de orde laat komen. In dit arrest gaat het om het onderzoek dat is verricht voorafgaand aan de behandelingen, de informatie die is gegeven daaraan voorafgaand, en de inhoud en interpretatie van de toestemmingsformulieren en de door man gegeven toestemming door het ondertekenen. Onderdeel daarvan zijn ook de beschreven complicaties en de mate waarin deze complicaties kunnen voorkomen.

Oordeel

Het hof schetst het juridisch kader betreffende de geïnformeerde toestemming. Omdat het gaat om behandelingen in 2016 en 2017, gaat het hof uit van de toen geldende wettekst.

In artikel 7:448 BW (oud) is neergelegd dat en op welke wijze de patiënt geïnformeerd moet worden over de voorgestelde behandeling(en). Het doel van de wettelijke regeling was en is om de patiënt (begrijpelijke) informatie te verstrekken, zodat deze een weloverwogen keuze kan maken om al dan niet voor de voorgestelde behandeling te kiezen. Dat betekent ook dat de hulpverlener (de arts) moet verifiëren of de patiënt de informatie begrepen heeft. Uit de jurisprudentie volgt dat de hulpverlener de patiënt moet voorlichten over de normale, voorzienbare risico's van de behandeling voor zover bekend gezien in het licht van de stand van de wetenschap. De informatieplicht zal doorgaans omvangrijker zijn als het gaat om een niet-medisch noodzakelijke behandeling.[2] In het huidige artikel 7:448 lid 1 BW staat, niet voor niets aldus het hof, opgenomen dat de hulpverlener tijdig met de patiënt over de voorgenomen behandeling overlegt. Dit is geen geheel nieuwe norm ten opzichte van de oude informatieverplichting, zo vervolgt het hof. In het eerste lid van de oude wettekst is immers al opgenomen dat de verlangde informatie desgewenst schriftelijk aan de patiënt wordt verstrekt. Dat impliceert een zekere ruimte tussen het geven van informatie en het uitvoeren van de behandeling. Dit sluit ook aan bij de aanbeveling van de toen geldende Consensus Refractiechirurgie.

Vervolgens gaat het hof uitgebreid en afzonderlijk in op de behandeling in 2016 en herbehandeling in 2017.

Ten aanzien van de behandeling in 2016 komt het hof tot de conclusie dat de oogkliniek niet heeft voldaan aan de informatieplicht. Het gaat om een niet-medisch noodzakelijke behandeling, namelijk een ooglaserbehandeling om geen bril meer te hoeven dragen. Het informatieformulier is een voorgedrukt formulier waarin de letterlijke weergave niet klopt met wat er feitelijk is gebeurd. Nu de man het formulier thuis heeft ondertekend, kan ook niet vastgesteld worden dat hij de informatie die daarin staat opgenomen, heeft begrepen.

De diverse complicaties die vermeld staan in het informatieformulier zijn alle gekwalificeerd als complicaties die slechts zeer zelden optreden, daaronder begrepen de complicatie 'droge ogen-syndroom'. De vraag is, aldus het hof, of het risico op het droge ogen-syndroom een complicatie is die inderdaad slechts zeer zelden voorkomt en of man van de behandeling zou hebben afgezien als hij voorafgaand aan de behandeling hierover adequaat was geïnformeerd. In dit kader speelt ook nog een rol of hij een verhoogd risico had op het ontwikkelen van deze complicatie als hij voorafgaand aan de behandeling al last had van droge ogen.

Het hof pakt vervolgens het deskundigenrapport erbij, wat ertoe leidt dat het hof op een viertal punten nadere informatie dan wel onderbouwing wil van de oogkliniek.

Eenzelfde aanpak volgt het hof ten aanzien van de herbehandeling in 2017. Wederom aan de hand van het deskundigenrapport wil het hof een nadere toelichting ontvangen van de oogkliniek. Het hof valt het bovendien op dat op de dag van de herbehandeling zelf het behandelplan wordt gewijzigd en de oogarts dit kennelijk zonder commentaar uitvoert. Ook dat vraagt om een toelichting, gelet op het toestemmingsvereiste en de op de oogkliniek rustende informatieplicht.

Het hof verwijst de zaak naar de rol voor het nemen van akte en houdt iedere verdere beslissing aan.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Rb. Gelderland 14 juni 2023, ECLI:NL:RBGEL:2023:3213, GZR 2023-0287

[2] Het hof verwijst hier naar diverse jurisprudentie.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-03-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:1561

Zaaknummer: 200.337.065

Rechters: R.A. Dozy, J. Sap en J.C.J. Dute

Advocaten: E.J.C. de Jong en F. Arts

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering tot nabetaling van onder meer gewerkte uren toeslagen; afgewezen vanwege gemotiveerde betwisting door werkgever.

Werknemer vordert nabetaling van gewerkte uren, toeslagen op grond van de CAO Ziekenhuizen, vakantiegeld en eindejaarsuitkering en afdracht van de pensioenpremie. Vorderingen werknemer worden grotendeels afgewezen.

Feiten

Werknemer is op 1 december 2012 in dienst getreden bij werkgever. Werknemer heeft zijn arbeidsovereenkomst opgezegd per 1 mei 2021. Op de arbeidsovereenkomst was de CAO Ziekenhuizen van toepassing. Onderdeel van de CAO zijn diverse vergoedingsregelingen. Onder andere voor overwerk en bereikbaarheids-, aanwezigheids- en consignatiediensten.

In december 2017 heeft werkgever een bruto totaalbedrag van € 11.029,76 betaald ter zake van 448 extra gewerkte uren over 2015, 2016 en 2017 tegen het bruto uurloon van 2017.

Bij brief van 28 oktober 2019 heeft werknemer aan werkgever geschreven dat de uren die hij de afgelopen jaren heeft gewerkt niet op juiste wijze zijn geregistreerd en de achterwachturen niet op juiste wijze zijn gecompenseerd. Volgens werknemer zijn de niet juist geregistreerde uren 705,8 uren en de achterwachturen betreffen volgens zijn opgave 573,5 uren. Hij heeft daarmee zijn vordering ten aanzien van onjuist geregistreerde toeslagen begroot op € 59.070,12 bruto en zijn vordering ten aanzien van niet geboekte uren op € 43.157,81. In zijn brief heeft hij tevens aanspraak gemaakt op de wettelijke verhoging van 50% over de inhouding van € 600 netto op zijn loon van 23 juli 2019, welk bedrag alsnog is betaald op 5 september 2019, en een bijdrage in de juridische kosten van € 100.

Partijen hebben vervolgens veelvuldig met elkaar gesproken. Er is sprake van een discrepantie tussen de uren aangeleverd door werknemer (573,5 uur) en de uren van werkgever (467,53 uur). Op 14 december 2020 heeft werkgever aan werknemer bericht dat zij zou overgaan tot

betaling van het uit de definitieve afrekening van 24 september 2020 resulterende totaalbedrag van € 60.992 bruto. Bij brief van 22 december 2020 heeft werknemer laten weten dat hij niet akkoord was met dit voorstel.

Bij salarisbetaling van december 2020 heeft werkgever de gewerkte beschikbaarheidsuren conform CAO inclusief 10% wettelijke verhoging betaald. Daarnaast is een netto zorgbonus betaald en de eindejaarsuitkering. Op 20 januari 2021 heeft werkgever een eindejaarsuitkering en verlofuren conform CAO betaald.

De kantonrechter heeft de vorderingen afgewezen omdat de kantonrechter niet kan vaststellen of werknemer, op wie de bewijslast van het bestaan van zijn vordering rust, nog een vordering op werkgever heeft, omdat de zelf bijgehouden administratie van werknemer onvoldoende is om als bewijs van zijn stelling te dienen dat werkgever hem te weinig salaris heeft betaald. Daarbij heeft werknemer niet nader gemotiveerd waar werkgever dan precies een (reken)fout heeft gemaakt. Ten aanzien van de pensioenvordering heeft werknemer onvoldoende belang volgens de kantonrechter.

Oordeel

Op 11 april 2023 is werknemer bij dagvaarding in hoger beroep gekomen tegen het vonnis van de kantonrechter. Hij vordert betaling van € 52.599,27, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf de dag van de dagvaarding. Dit gevorderde bedrag bestaat uit de volgende componenten: overwerktoeslag, reisen over consignatiediensten, toegezegde maar niet betaalde bedragen in december 2020 en januari 2021, niet betaalde uren vanaf 2018, niet betaald vakantiegeld en eindejaarsuitkering over de betaling van 2017 en verschillende wettelijke verhogingen. Daarnaast vordert werknemer ook afdracht van de pensioenpremie over het salaris van 2020 tot het maximale pensioengevende salaris onder last van een dwangsom.

Vordering aan overwerktoeslag en reisen over consignatiediensten

Deze vorderingen worden afgewezen vanwege onvoldoende onderbouwing aan de zijde van werknemer.

Vordering aan toegezegde bedragen maar niet betaalde bedragen

Vordering tot betaling van dit bedrag is eveneens afgewezen. Werkgever heeft geen toezegging gedaan, maar een aanbod tot finale afrekening. Werknemer heeft dit aanbod verworpen. Daarmee is het aanbod vervallen.

Vordering niet betaald vakantiegeld en eindejaarsuitkering over 2017

De vordering tot betaling van dit bedrag zal worden toegewezen. Werkgever heeft tegen de vordering tot betaling van niet betaald vakantiegeld en eindejaarsuitkering over 2017 geen verweer gevoerd en de vordering komt het hof evenmin onrechtmatig of ongegrond voor, nu niet gesteld of gebleken is dat deze componenten onderdeel uitmaakten van de al betaalde bedragen.

Wettelijke verhoging

Het hof wijst 10% aan wettelijke verhoging toe over het door werkgever aan werknemer te betalen vakantiegeld en eindejaarsuitkering over 2017. Voor het overige zal de vordering ter zake van de wettelijke verhoging worden afgewezen.

Pensioenafdracht

Er is een bedrag aan niet betaald vakantiegeld en eindejaarsuitkering over 2017 toegewezen. Afdracht van pensioenpremie aan het pensioenfonds zal derhalve dienen plaats te vinden over dit bedrag, nu vakantiegeld en eindejaarsuitkering volgens het pensioenreglement PFWZ onder het pensioengevend salaris vallen.

mr. M.A. Goldschmidt

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 13-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1249

Zaaknummer: 200.328.930/01

Rechters: W. Aardenburg, A.S. Arnold en W.J.J. Wetzels

Advocaten: C. Hofmans

Wetsartikelen: 7:628 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek van nabestaande tot voorlopig deskundigenbericht afgewezen.

Voorlopig deskundigenbericht. Een 22-jarige vrouw overlijdt. Bij postmortaal onderzoek bleek zij zwanger te zijn, wat bij niemand, ook niet bij de vrouw, bekend was. De ouders stellen de waarnemend huisarts en de huisartsenpost aansprakelijk. De verzekeraar van de huisartsenpost erkent aansprakelijkheid en vergoedt de schade. Thans verzoekt de vader een voorlopig deskundigenbericht om duidelijkheid te krijgen over de aansprakelijkheid van de huisarts. De rechtbank wijst het verzoek af. Het verzoek ziet niet op feiten die met deskundigenonderzoek bewezen kunnen worden, het verzoek is niet ter zake dienend, en het staat niet vast dat de vader een belang heeft bij het gevraagde deskundigenbericht.

Feiten

Een 22-jarige vrouw bezoekt op 4 april 2018 voor anticonceptie een waarnemend huisarts, die haar na het consult een anticonceptiepil voorschrijft. Op 1 mei belt de vrouw de huisartsenpraktijk met klachten van buikpijn en de stoelgang. De praktijk stelt een consult de volgende dag voor, maar in verband met haar werk heeft de vrouw liever een consult op 7 mei. Nog dezelfde avond belt de vrouw echter de huisartsenpost met hevige buikpijn en stoelgangklachten. De dienstdoende triagist onderzoekt de vrouw telefonisch en adviseert haar om bij aanhoudende klachten en hevig bloedverlies contact op te nemen met de eigen huisarts, en voldoende te drinken, vezels te eten en te bewegen. De zaak neemt dan een tragische wending. De volgende dag wordt de vrouw thuis dood aangetroffen. Uit postmortaal onderzoek blijkt dat zij 36 weken zwanger was. Ook het kind is overleden. De zwangerschap was niet zichtbaar en bij niemand bekend, ook niet bij de vrouw zelf. Zij is waarschijnlijk overleden aan een septische shock als gevolg van een infectie aan de baarmoeder.

De ouders stellen de waarnemend huisarts en de huisartsenpost aansprakelijk. VvAA, de

verzekeraar van beide, erkent geen aansprakelijkheid namens de huisarts, maar wel namens de huisartsenpost en wikkelt de schade in augustus 2021 met de ouders af met een vaststellingsovereenkomst tegen finale kwijting.

In mei 2022 dienen de ouders een tuchtklacht in tegen de waarnemend huisarts. Het Regionaal zowel als het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg verklaren de klacht ongegrond.^[1]

De ouders stellen een gezamenlijke huisartsgeneeskundige expertise voor, maar dat weigert VvAA en dit verzoek tot een voorlopig deskundigenbericht is het gevolg. Triest genoeg overlijdt in 2024 ook de moeder. De vader is de verzoeker.

Een deskundigenbericht zal meer duidelijkheid bieden over de aansprakelijkheid van de huisarts, waarna partijen de schade kunnen regelen, aldus de vader. De vader maakt de waarnemend huisarts drie verwijten: er is in strijd met de NHG-standaard niet gevraagd naar het menstruatiepatroon, de mogelijkheid van een zwangerschap is niet uitgevraagd, en de dossierplicht is geschonden.

Oordeel

De rechtbank schetst eerst het juridisch kader. Degene die vermoedt te zijn benadeeld door onzorgvuldig medisch handelen, kan ook na een verloren tuchtprocedure daarover een civiele procedure voeren. Met het oog hierop kan worden verzocht om een voorlopig deskundigenbericht. Een voorlopig deskundigenbericht is ervoor bedoeld de partij die daar om verzoekt meer zekerheid te geven over de feiten en omstandigheden die voor de beoordeling van het geschil relevant zijn, zodat die partij beter kan beoordelen of het raadzaam is een procedure te beginnen. Volgens vaste jurisprudentie van de Hoge Raad moet het verzoek worden toegewezen als het ter zake dienend en voldoende concreet is, en feiten betreft die met het deskundigenonderzoek bewezen kunnen worden. De rechtbank kan een verzoek dat aan deze eisen voldoet slechts afwijzen indien het in strijd is met de goede procesorde, wegens gebrek aan belang of als het afstuit op een ander, door de rechter zwaarwichtig geoordeeld bezwaar.

Uit wat de vader naar voren brengt, begrijpt de rechtbank dat de vader nog met vragen zit en die graag beantwoord wil zien. Het gevraagde deskundigenonderzoek zal echter geen helderheid kunnen geven over de vraag of de huisarts wel of niet zorgvuldig heeft gehandeld, aldus de rechtbank. Een deskundigenbericht kan wellicht meer duidelijkheid geven over welke vragen de huisarts tijdens het consult op 4 april had moeten stellen. Een deskundigenbericht kan echter geen helderheid geven over welke vragen de huisarts daadwerkelijk, al dan niet verplicht, heeft gesteld. Het is niet de taak van de deskundige om de

(niet bij het consult aanwezige) vader en de huisarts te (ver)horen over wat er wel of niet tijdens het consult is besproken, aldus de rechtbank. Het is ook niet aan de deskundige om te oordelen over de betrouwbaarheid van de verklaringen die in de tuchtprocedure en in deze procedure zijn afgelegd over wat tijdens het consult zou zijn besproken. De deskundige moet zich bij het onderzoek baseren op het beschikbare medische dossier en daarin staat – zoals ook al tijdens de tuchtprocedure aan de orde is geweest – juist niet duidelijk beschreven wat er precies wel en niet in de spreekkamer is besproken. Een deskundige die dat niet weet, zal ook niet kunnen beoordelen of de huisarts medisch onzorgvuldig heeft gehandeld door bepaalde (verplichte) vragen niet te stellen. Het vaststellen van de feiten is niet de taak van de deskundige, maar (uiteindelijk) van de rechter, zo sluit de rechtbank af.

Daarna gaat de rechtbank nog specifiek in op de drie verwijten: ook al zouden die komen vast te staan, dan is – kort gezegd – het causaal verband met het overlijden nog niet gegeven.

Tot slot gaat de rechtbank in op de vraag of de vader wel een juridisch belang heeft bij zijn verzoek. Een zuiver emotioneel belang, hoe zwaarwegend en invoelbaar ook, kan op grond van het civiele recht niet worden aangemerkt als een voldoende belang in de zin van artikel 3:303 BW.[2] Dat de vader nog kosten heeft gemaakt, anders dan ter voorbereiding van deze procedure en anders dan reeds is vergoed op basis van de vaststellingsovereenkomst, stelt de vader niet. En de kosten van bijstand in een tuchtprocedure kwalificeren niet als vermogensschade. Behoudens bijzondere omstandigheden, die de vader niet stelt, kunnen de kosten van een tuchtprocedure niet worden aangemerkt als kosten ter voorkoming of beperking van schade (art. 6:96 lid 2 sub a BW) en evenmin als redelijke maatregel ter vaststelling van aansprakelijkheid (art 6:96 lid 2 sub b BW).[3] Om diezelfde reden komen, aldus de rechtbank, die kosten ook niet op de voet van artikel 6:98 BW voor vergoeding in aanmerking.

De conclusie van de rechtbank is dat het verzoek niet ziet op feiten die met het onderzoek door een deskundige bewezen kunnen worden, dat het verzoek voor het overige niet ter zake dienend is, en bovendien dat niet vaststaat dat de vader een belang heeft bij het gevraagde deskundigenbericht.

De rechtbank wijst het verzoek af.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] CTG 10 januari 2024, ECLI:NL:TGZCTG:2024:5. In de beslissing van het CTG is de uitspraak van het RTG in zijn geheel geciteerd.

[2] HR 9 oktober 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC2735.

[3] HR 10 januari 2003, ECLI:NL:HR:2003:AFo690 en HR 3 juni 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT4097.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 09-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:2139

Zaaknummer: C/01/410354 / EX RK 24-177

Rechters: I.L.P. Crombeen

Advocaten: D.M.S. van der Wulp en mr. M.F. Mooibroek

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwikkeling van twee maatschappen en beroep op verrekening.

Afwikkeling van twee maatschappen tandartsen. Vordering tot betaling van winstaanden over de laatste maanden van de samenwerking en voorgeschoten kosten. Het beroep van gedaagde op verrekening met haar tegenvorderingen slaagt niet. Voor het bestaan van geldleningen heeft zij onvoldoende gesteld. Het in een eerder stadium overeengekomen studiekostenbeding is niet rechtsgeldig. In deze procedure kan niet op eenvoudige wijze worden vastgesteld of gedaagde wellicht op een andere grond een vordering heeft op eiseres vanwege voor haar betaalde studiekosten. Het beroep op verrekening stuit daarop af.

Feiten

Eiseres is tandarts en parodontoloog. Zij heeft vanaf 1 september 2007 op verschillende wijzen samengewerkt met gedaagde. Eiseres is in september 2014 gestart met een opleiding tot parodontoloog en met ingang van 1 januari 2015 op basis van een arbeidsovereenkomst in dienst getreden bij gedaagde. Omdat eiseres de hoge kosten voor de opleiding niet zelf kon dragen heeft gedaagde haar een lening verstrekt van maximaal € 60.000, die onder voorwaarden omgezet zou worden in een tegemoetkoming. Medio 2017 heeft eiseres de opleiding met goed gevolg afgerond. Op 1 juli 2017 hebben eiseres en gedaagde een maatschapsovereenkomst gesloten. In november 2023 hebben eiseres en gedaagde besloten om hun samenwerking te beëindigen en is met ingang van 18 januari 2024 een einde gekomen aan de maatschap.

Eiseres vordert gedaagde te veroordelen een bedrag te betalen van € 33.690,38 aan achterstallige winstaanden over de periode 1 oktober 2023 tot en met 18 januari 2024, te vermeerderen met de wettelijke (handels)rente; gedaagde te veroordelen een bedrag te betalen van € 2.889,30 voor door eiseres gemaakte kosten voor parkeervergunningen voor

medewerkers van gedaagde en voor recht te verklaren dat een vordering tot terugbetaling van studiekosten op basis van het studiekostenbeding uit 2015 is verjaard en, als dat niet zo is, dat het studiekostenbeding niet rechtsgeldig is, een en ander te vermeerderen met buitengerechtelijke en proceskosten.

Oordeel

Ter zitting hebben partijen bevestigd dat zij in de praktijk zijn afgeweken van de wijze van winstverdeling die volgt uit de maatschapsovereenkomst. Van de door eiseres gerealiseerde omzet heeft zij, na aftrek van de aan patiënten doorberekende kosten, steeds de helft aan gedaagde afgedragen als vergoeding voor het door hen ingebrachte genot van de praktijk. Het restant is vervolgens 50/50 tussen partijen verdeeld. De door eiseres ingestelde vorderingen zijn op deze wijze berekend, zoals door gedaagde is erkend. Zij heeft bevestigd dat eiseres recht heeft op de door haar gevorderde bedragen, maar dat zij zich op verrekening beroept met tegenvorderingen op eiseres. Het beroep van gedaagde op verrekening slaagt echter niet. Dat betekent dat de door eiseres gevorderde bedragen aan winstaanspraken worden toegewezen. De rechtbank is van oordeel dat de maatschapsovereenkomsten tussen partijen niet kwalificeren als handelsovereenkomst als gedefinieerd in artikel 6:119a BW. Er is geen sprake van het leveren van diensten aan elkaar tegen betaling. De rechtbank wijst wel de (gewone wettelijke) rente als bedoeld in artikel 6:119 BW toe.

Eiseres vordert door haar betaalde kosten voor parkeervergunningen voor medewerkers van gedaagde. Volgens eiseres droeg gedaagde alle kosten van de bedrijfsvoering, zoals de personeelskosten, huisvestingskosten en kosten voor de inventaris. Dat is ook de reden dat eerst de helft van alle omzet (verminderd met materiaalkosten) aan gedaagde werd afgedragen voordat de (resterende) winst tussen partijen werd verdeeld. Volgens gedaagde was het de gebruikelijke gang van zaken binnen de onderneming dat beide partijen parkeervergunningen aanvroegen omdat daardoor meer vergunningen aangevraagd konden worden. De kosten werden tegen elkaar weggestreept. De rechtbank schaaft die kosten onder het door gedaagde ingebrachte genot, waarvoor zij ook maandelijks een afdracht heeft ontvangen. Gedaagde moet die kosten terugbetalen omdat eiseres dit bedrag onverschuldigd heeft betaald.

Het beroep van gedaagde op verrekening slaagt niet. Naar de mening van de rechtbank is onvoldoende gesteld voor een vordering uit hoofde van een geldlening. Gedaagde draagt de stelplicht en de bewijslast van de feiten en omstandigheden die aan het beroep op verrekening ten grondslag liggen (art. 150 Rv). Gedaagde heeft het bestaan van deze leningen op geen enkele wijze onderbouwd. Er zouden bankafschriften zijn waaruit de leningen blijken. Van gedaagde mocht worden verwacht dat zij deze bankafschriften in het geding had gebracht. Dat dit niet is gebeurd, komt voor rekening en risico van gedaagde. Zij heeft niet voldaan aan de op

haar rustende stelplicht, zodat aan bewijslevering niet wordt toegekomen. In deze procedure komt op deze grond dus geen vordering vast te staan die gedaagde kan verrekenen.

De rechtbank concludeert dat in de per 1 januari 2015 gesloten arbeidsovereenkomst niets over de studiekosten is geregeld, terwijl eiseres op dat moment al halverwege het eerste studiejaar was. Het studiekostenbeding is pas aan eiseres voorgehouden aan het einde van het eerste studiejaar. Van gedaagde mocht als werkgeefster verwacht worden dat zij het beding en de werking ervan expliciet met eiseres had besproken, te meer omdat het ging om een groot bedrag dat werd uitgeleend aan een werknemster aan het begin van haar professionele carrière en omdat de in de overeenkomst opgenomen rente van 5% per maand exorbitant hoog is. Door de exorbitant hoge rente en de lange periode waarover het beding loopt (10 jaar) is er niet of nauwelijks een trapsgewijze afbouw van de door eiseres terug te betalen studiekosten. In de specifieke omstandigheden van dit geval is de rechtbank van oordeel dat gedaagde bij het aangaan van het studiekostenbeding niet heeft gehandeld zoals van een goed werkgever verwacht mag worden. Dat betekent dat het studiekostenbeding ongeldig is. Omdat er geen rechtsgeldig beding is, heeft eiseres geen belang bij een oordeel over de vraag of de vordering op grond van het beding is verjaard. De rechtbank zal alleen voor recht verklaren dat het beding niet rechtsgeldig is.

Naar het oordeel van de rechtbank is er ook geen andere grondslag voor een vordering vanwege de voor eiseres betaalde studiekosten. Toen er een einde kwam aan de arbeidsovereenkomst is er niet gesproken over de studiekosten van eiseres die door gedaagde zijn betaald. Volgens gedaagde zijn alle leningen, waaronder die voor de studiekosten, een-op-een meegenomen naar de maatschap. De rechtbank overweegt dat in de maatschapsovereenkomst weliswaar staat dat 'de overeenkomst van geldlening tussen gedaagde en eiseres ook in het kader van de maatschap van kracht blijft', maar het is niet duidelijk of daar (ook) het studiekostenbeding mee bedoeld is. Een specifieke verwijzing naar het studiekostenbeding ontbreekt in ieder geval, terwijl er volgens gedaagden (ook in 2015) nog andere geldleningen bestonden. Naar het oordeel van de rechtbank kan in deze procedure niet op eenvoudige wijze worden vastgesteld of gedaagde op een andere grond dan het studiekostenbeding een vordering heeft op eiseres. Daarvoor heeft gedaagde onvoldoende aangevoerd en beoordeling van die vraag vergt nadere stellingname en mogelijk bewijsverrichtingen. Dat betekent dat het beroep op verrekening van gedaagde afstuit op artikel 6:136 BW. De buitengerechtelijke incassokosten en de rente daarover worden toeewezen, evenals de proceskosten.

mr. C.W.M. Verberne

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:6125

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Aanvullend beroepschrift voldoet niet aan wettelijke vereisten, wat leidt tot niet-ontvankelijkheid.

Klaagster is niet-ontvankelijk verklaard in haar beroep, nu haar aanvullend beroepschrift niet voldoet aan de eisen, zoals is vastgelegd in artikel 73 lid 2 Wet BIG.

Feiten

Klaagster diende op 19 maart 2024 een klacht in tegen een verpleegkundige, verweerster, vanwege volgens haar onvoldoende zorg tijdens een opname op de afdeling neurologie en neurochirurgie van een ziekenhuis. Na het intrekken van enkele onderdelen bleef de klacht bestaan uit drie klachtonderdelen. Het Regionaal Tuchtcollege verklaarde deze op 13 september 2024 kennelijk ongegrond. Klaagster stelde vervolgens hoger beroep in. Hoewel zij aangaf later de gronden van haar beroep te zullen indienen, kwam deze toelichting pas na herinnering en uiteindelijk op 17 januari 2025 binnen. Het aanvullend beroepschrift ging voor het grootste deel over andere zorgverleners en incidenten waarbij verweerster niet betrokken was. Slechts één alinea betrof het handelen verweerster, met een beschrijving van een incident tijdens een nachtdienst op 28 april 2022.

Oordeel CTG

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) oordeelt dat het aanvullend beroepschrift niet voldoet aan de eisen die de wet daaraan stelt, zoals is vastgelegd in artikel 73 lid 2 Wet BIG. Klaagster gaf geen duidelijke onderbouwing waarom de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege onjuist zou zijn en benoemde geen concrete tuchtrechtelijke verwijten aan het adres van verweerster. Daarom wordt klaagster niet-ontvankelijk verklaard in haar beroep, wat betekent dat het CTG de zaak inhoudelijk niet in behandeling neemt.

mr. drs. C. van der Kolk-Heinsbroek

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 14-05-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2025:86

Zaaknummer: C2024/2626

Wetsartikelen: